

NUNO F. SILVA

Vannak pillanatok...

*Vannak pillanatok,
mikor az idő
elveszíti a saját nyelve
kérészerű jelentését,
és az időmérték nem akasztja rá
magát a világra.
Vannak napok, mikor a végtelen
pontos páratartalommal áramlik
a szavak erejébe,
a jelenléte, amit hosszúnak szeret.
Szétválasztja a vizet és a mézet.
És mikor a végére ér,
a csöndig issza magát.*

Időtlen Tér

*Ha egy másodpercre
minden semmivé válna körülöttem,
kétségbeesés nélkül gondolhatnék az elveszített időre.
Mert végre egy pillanatra minden mint semmi élne,
és a pillanat mindennel teli valami lenne.*

A kezek telébe...

*A kezek telébe hűtöm a nyarat.
A szirmok elvesznek az úton,
hagyom, hogy a kabát hajtókájáról
a szél mindet elvigye.*

A vers örökkévaló...

*A vers örökkévaló kiáltás.
A világ fájdalomából gyémántba csiszolt
vallomás, az ismeretlen szépségé.*

Lipp Márta fordításai